



PARAULA I VIDA

«*Consoleu, consoleu el meu poble*» (Is 40,1)



1. El Senyor arriba! Ell ve novament a «consolar el seu poble», en la profunda expressió del profeta Isaïes: «*Consoleu, consoleu el meu poble*» (Is 40,1), amb la qual també comença el famós *Oratori del Messies* de G.F. Händel (1685-1759). És l'Advent. Déu envia el seu Fill per consolar-nos. I necessitem tant el consol de Déu! Vetllem, esperem-lo, obrim-li les nostres vides perquè ens les ompli de consol, de perdó, de llum, de pau, i perquè ens uneixi amb Ell per a servir, fent en tot la voluntat del Pare. «*Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell i ell amb mi*» (Ap 3,20). El Senyor ve amb el do de la consolació i la missió de consolar els altres. Per fer experiència de la consolació cal un cor obert, el cor dels pobres en l'esperit (cf. Mt 5,3), i no el cor tancat dels injustos. «La consolació és do i és servei. Per ser consolat és necessari reconèixer estar necessitat... Només així el Senyor ve, ens consola i ens dona la missió de consolar els altres. I no és fàcil tenir el cor obert per rebre el do i fer el servei, les dues alteritats que fan possible la consolació», explica el Papa Francesc.

2. Aquest diumenge en què comencem a proclamar un nou cicle de lectures bíbliques dominicals, valorem la sembra oportuna, pacient i constant de la Paraula de Déu que el Sembrador Jesús va realitzant cada vegada que ens reunim per a la fracció del Pa. Per això els Bisbes de Catalunya, a proposta de l'Associació Bíblica de Catalunya, demanem que en aquest **diumenge de la Paraula** es doni major relleu a la Litúrgia de la Paraula i al llibre dels Evangelis del qual anem pouant la nostra força i la presència del Senyor, que ens parla amatent i fidel, per la força de l'Esperit Sant. Els qui escolten la Paraula de Déu i la posen en pràctica són els veritables deixebles del Crist. El Papa Francesc recentment ha dit: «Escoltar i posar en pràctica la Paraula, això és la vida cristiana, res més. És ben senzill. Potser nosaltres ho hem complicat, amb moltes explicacions que ningú no entén, però la vida cristiana és això: escoltar la Paraula de Déu i practicar-la». Estimem, doncs, la Bíblia, llegim-la, preguem-la, que ens acompanyi sempre i que ens n'aprenguem fragments de memòria perquè donin sentit i llum a la nostra vida, i estiguin sempre en el nostre cor.

3. També en aquest temps d'Advent fixem la mirada sobre **la Verge Maria Immaculada**, aquella noia de Natzaret, humil i sens pecat, tota pura, tota de Déu, que escoltava i posava en pràctica el que venia de part de Déu. I que quan se li demanà que fos la Mare del Redemptor, no dubtà gens, i ofrenà el seu si, generós, disponible, ple de fe i de caritat envers el poble sant i envers tota la humanitat necessitada de redempció. Ara li ho agraïm, sabent que Ella és «l'honor del nostre poble», la fidel serventa del Senyor, la que totes les generacions proclamem benaurada, perquè el Senyor obra meravelles en Ella, perquè ha fet possible l'Encarnació del Fill de Déu. Tenint els ulls fits en la Mare celestial Immaculada, preparem-nos per a la festa del Nadal, amb la pregària, la reconciliació sacramental, la penitència, la lectura de la Paraula de Déu i la caritat solidària envers els pobres i els qui ens necessiten. Busquem la pau i fem les paus si tenim algun racó enfosquit per les ferides de la vida... Déu arriba, amb el seu consol. Obrim-nos amb humilitat a la seva gràcia! Bon Advent!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Mons. Vives presideix la Nit Literària a Andorra



La nit del dia 9 de novembre va tenir lloc a Encamp la 40a Nit Literària d'Andorra, organitzada pel Cercle de les Arts i de les Lletres d'Andorra i que va presidir l'Arquebisbe i Co-príncep d'Andorra, que estava acompanyat pel Cap de Govern, el Síndic, diversos ministres, el President del Consell Superior de la Justícia i altres autoritats, així com l'Arxiprest i el Rector d'Encamp. Enguany, dins els actes de tradició envers la llengua i la cultura, amb les institucions andorranes, es va retre homenatge al P. Cebrià Baraut monjo i historiador, de qui es compleixen els cent anys del seu naixement a Vilar de Cabó. I també s'homenatjà el Dr. Ramon Vinyes, Catedràtic i Professor de Dret i institucions andorranes, que va recollir la menció honorífica. S'hi van repartir el Premi Fiter i Rosell de novel·la, atorgat pel Govern d'Andorra, i altres guardons literaris de la nit.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Preparar la vinguda del Senyor

Es calendaris d'Advent ja són a punt a moltes cases per tal de començar a obrir les finestres que marcaran els dies que ens apropen al Nadal. Tota la família, però especialment els petits, seguirà l'itinerari que anuncia que ha començat i avança el temps d'esperança que ens prepara per reviure que el Fill es va fer home, que Jesús vingué a nosaltres. Serà interessant triar un calendari d'Advent de debò, més que no pas un de *compte enrere* que no té a veure amb el Nadal. És bo comentar-ho amb els infants, explicar el sentit d'aquest calendari, orientar aquest obrir de finestres cap al gran esdeveniment, la celebració de Nadal.

Les escoles i parròquies preparen les campanyes de recollida d'aliments i algunes entitats eclesials organitzaran dinars de Nadal per a persones neces-

sitades. També algunes residències d'ancians preparen cantades de nades, recitació de poemes, celebracions festives pròpies d'aquests dies. Uns i altres cerquen voluntaris; una altra possibilitat de convertir aquestes accions en preparació del naixement d'Aquell que va venir amb humilitat, dèbil, desvalgut i que, mitjançant nosaltres i les nostres aportacions, també pot passar per la vida dels altres si ho fem amb amor i esperit de servei.

D'aquí a unes setmanes caldrà posar a punt les figures, el suro, la molsa... per preparar el pessebre, preveure'n la il·luminació i pensar les nades que cantarem; també caldrà preparar el tió i, a les escoles o a casa, repassar les dècimes que els petits recitaran en el dinar de Nadal. Preveure a quin missa del gall participarem. Més ocasions per

conèixer els costums tradicionals nadalencs i aprofundir en el pas de Jesucrist per la vida de cadascú, per les famílies i per les comunitats.

Comença l'any litúrgic, preparem el camí del Senyor, Ell vol fer camí amb nosaltres. En el temps d'Advent busquem aquest contacte, descobrim-lo en la pregària, en l'eucaristia, en les persones necessitades. Els gestos d'amistat, d'acollida, de bona convivència, de reconciliació, de confiança, els desigs de fer el bé, viure fent-lo, el servei... l'amor, poden esdevenir per a moltes persones signes d'una veritable vinguda del Senyor al món. En l'acció o en el silenci, obrim els nostres cors per escoltar Jesús. «Estigueu alerta, vetlleu, perquè no sabeu quan serà el moment» (Mc 13,33).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

«Consolad, consolad a mi pueblo» (Is 40,1)

1. ¡El Señor llega! Él viene de nuevo a «consolar a su pueblo», según la profunda expresión del profeta Isaías: «Consolad, consolad a mi pueblo» (Is 40,1), con la que también comienza el famoso *Oratorio del Mesías* de G.F. Händel (1685-1759). **Es Adviento. Dios envía a su Hijo para consolarnos.** ¡Y necesitamos tanto el consuelo de Dios! Velemos, esperémosle, abrámosle nuestras vidas para que las llene de consuelo, de perdón, de luz, de paz, y para que nos una a Él para servir, haciendo en todo la voluntad del Padre. «Mira, estoy de pie a la puerta y llamo. Si alguien escucha mi voz y abre la puerta, entraré en su casa y cenaré con él y él conmigo» (Ap 3,20). El Señor viene con el don de la consolación y la misión de consolar a los demás. Para hacer experiencia de la consolación se requiere un corazón abierto, el corazón de los pobres en el espíritu (cf. Mt 5,3), y no el corazón cerrado de los injustos. «La consolación es don y es servicio. Para ser consolado es necesario reconocer estar necesitado... Sólo así el Señor viene, nos consuela y nos da la misión de consolar a otros. Y no es fácil tener el corazón abierto para recibir el don y hacer el servicio, las dos alteridades que hacen posible la consolación», explica el Papa Francisco.

2. En este domingo en el que empezamos a proclamar un nuevo ciclo de lecturas bíblicas dominicales, valoramos la siembra oportuna, paciente y constante de la Palabra de Dios que el Sembrador Jesús va realizando cada vez que nos reunimos para la fracción del Pan. Por eso los Obispos de Cataluña, a propuesta de la Asociación Bíblica de Cataluña, pedimos que en este **domingo de la Palabra** se dé mayor relieve a la Liturgia de la Palabra y al libro de los Evangelios del que vamos extrayendo nuestra fuerza y la presencia del Señor, que nos habla atento y fiel, por la fuerza del Espíritu Santo. Los que escuchan la Palabra de Dios y la ponen en práctica son los verdaderos discípulos de Cristo. El Papa Francisco recientemente ha dicho: «Escuchar y poner en práctica la Palabra, esto es la vida cristiana, y nada más. Es bien sencillo. Quizá nosotros lo hemos complicado, con muchas explicaciones que nadie entiende, pero la vida cristiana es esto: escuchar la Palabra de Dios y practicarla». Amemos, pues, la Biblia, leámosla, recémosla, que nos acompañe siempre y que aprendamos fragmentos de memoria para que den sentido y luz a nuestra vida, y estén siempre en nuestro corazón.

3. También en este tiempo de Adviento fijamos la mirada sobre la **Virgen María Inmaculada**, aquella joven de Nazaret, humilde y sin pecado, toda pura, toda de Dios, que escuchaba y ponía en práctica lo que venía de parte de Dios. Y que cuando se le pidió que fuera la Madre del Redentor, no dudó en ningún momento, y ofreció su sí, generoso, disponible, lleno de fe y de caridad para con el pueblo santo y con toda la humanidad necesitada de redención. Ahora se lo agradecemos, sabiendo que Ella es «el honor de nuestro pueblo», la fiel esclava del Señor, la que todas las generaciones proclamamos bienaventurada, porque el Señor obra maravillas por Ella, porque ha hecho posible la Encarnación del Hijo de Dios. Teniendo los ojos fijos en la Madre celestial Inmaculada, preparémonos para la fiesta de Navidad, con la oración, la reconciliación sacramental, la penitencia, la lectura de la Palabra de Dios y la caridad solidaria con los pobres y los que nos necesitan. Busquemos la paz y hagamos las paces si tenemos algún rincón oscurecido por las heridas de la vida... Dios llega, con su consuelo. ¡Abrámonos con humildad a su gracia! ¡Feliz Adviento!

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Inauguració de les obres a l'església de Sossís

El diumenge dia 5 de novembre, l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, acompanyat del Vicari General, Mn. Josep Maria Mauri, i el Secretari general, Mn. David Codina, va inaugurar les obres de restauració i millora de l'església de la Nativitat de la Mare de Déu de Sossís (municipi de Conca de Dalt).

Les obres s'han dut a terme gràcies a la col·laboració i aportacions dels ajuntaments de Conca de Dalt, l'Entitat Municipal Descentralitzada de Sossís, la Diputació de Lleida i el Bisbat d'Urgell així com a l'ajuda generosa dels veïns i fidels de Sossís. L'Arquebisbe Joan-Enric en el seu parlament destacà l'agraïment per part del Bisbat d'Urgell a les entitats i fidels que han fet possible la restauració tan bonica de l'església que es beneïa en aquella jornada i mostrà la importància de traspassar a les noves generacions de fidels el patrimoni que sempre supo-



sa l'església en un poble. Cal valorar que per als cristians és el lloc més important de tots perquè allà naixem a la fe pel baptisme, hi celebrem els sagraments, i és el lloc on ens acomiadem d'aquest món en la celebració de les exèquies, camí de l'eternitat.

Tot seguit tingué lloc la celebració solemne de l'Eucaristia dominical que fou presidida per l'Arquebisbe i concelebrada pels mossens i on assistiren les autoritats i una gran quantitat de fidels que ompliren el temple. A la seva homilia, l'Arquebisbe glossà les lectures proclamades en aquell diumenge i sobretot l'Evangelí (Mt 23,1-12) on Jesús demana una coherència de vida entre les paraules i les obres i critica els fariseus i els mestres de la Llei perquè «diuen i no fan». Mons. Vives animà els fidels a mantenir sempre en la seva vida aquesta coherència i autenticitat de vida que es testimonia molt més enllà de les paraules i que dóna credibilitat a la nostra fe. Al final de l'Eucaristia tingué lloc la benedicció de les obres de restauració i millora del temple i el cant del *Virelai* a la Mare de Déu de Montserrat.

Davant la situació que vivia Catalunya en aquells dies, Mons. Vives lamentà els empresonaments preventius i tot allò que porti a la humiliació de les persones o els pobles, i que pugui conduir a una desafecció perillosa que va en contra de la pau social i la fraternitat entre pobles germans. I exhortà la comunitat cristiana a pregar i a buscar amb perseverança la comunió de tots, més enllà de les legítimes diferències polítiques, procurant sempre ser gent de pau i que treballa per la concòrdia, la reconciliació, la valoració del discrepant i la pau.

Confirmacions a Tremp

El diumenge dia 12 de novembre, l'Arquebisbe d'Urgell va presidir l'Eucaristia dominical a la Parròquia de la Mare de Déu de Valldeflors de Tremp i hi va administrar el sagrament de la Confirmació a 15 joves. Estava acompanyat per l'Arxiprest i Rector, Mn. Joan Antoni Mateo, i el Secretari general del Bisbat, Mn. David Codina. També hi celebraven el cinquantenari exacte del seu casament els esposos Joan i Roser acompanyats de la seva família.

L'Arquebisbe destacà a l'homilia que Crist és la llum i nosaltres hem de ser també llum del món, i aquesta llum és l'oli de què parla la paràbola de les deu noies assenyades i les desassenyades, que no pretén alligonar sobre la solidaritat i ajuda



mútua, sinó sobre la responsabilitat de cada persona per a estimar i servir.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC



@Pontifex: «Déu no decep! Ha posat una esperança en els nostres cors per fer-la brotar i donar fruits» (12 d'octubre).

@Pontifex: «Estem cridats a defensar i custodiar la vida humana, sobretot en el si matern, durant la infància, la vellesa i la discapacitat» (15 d'octubre).

@Pontifex: «Hem de respondre a l'imperatiu que l'aliment necessari és un dret de tots. Un dret que no permet exclusions!» (16 d'octubre)

@Pontifex: «La família humana té el deure d'ajudar totes les persones a ser alliberades de la pobresa i la fam» (17 d'octubre).



Celebració de la Festa del Sant Crist a Balaguer

La celebració central de la festa del Sant Crist de Balaguer, que s'escau el dia 9 de novembre, enguany fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, que la va concelebrar juntament amb el Capellà Custodi del Santuari-Basilica del Sant Crist, Mn. Pau Vidal; l'Arxiprest de Noguera, Mn. Joan Pujol; i els sacerdots de l'Arxiprestat i d'altres punts de la diòcesi. El Santuari va quedar atapeït de fidels balaguerins. Les autoritats van assistir a la missa, encapçalades per l'Il·lm. Sr. Alcalde, Jordi Ignasi Vidal, i tota la corporació, amb l'Alcalde de Penelles i la Vicepresidenta del Consell Comarcal. Després de la celebració eucarística es va dur a terme la inauguració de les obres de restauració de la façana romànica de Santa Maria d'Almatà, al mateix Santuari.

Mons. Vives, a l'homilia, va glossar les lectures de l'exaltació de la Santa Creu i es va centrar en la devoció litúrgica i popular de la Creu del Senyor. L'amor de Déu és al centre, i Crist Crucificat és com la icona més patent i clara de l'amor a Déu. Va explicar que la pietat litúrgica envers la Creu se centra en la missa que és memorial de la mort i de la resurrecció de Crist. També el diumenge de Rams o de la Passió, amb la lectura de la passió del Senyor. Encara el Divendres Sant, amb la Creu al centre i la celebració de l'Exalta-



ció de la Santa Creu el 14 de setembre, en memòria de la recu-

peració de la Santa Creu per Santa Helena.

En continuïtat trobem la pietat i devoció popular. El Via Crucis amb les seves 14 estacions, les grans Passions musicals (Bach...) i a Catalunya valorem els cants de Mn. Romeu i amb lletres de Mn. Cinto Verdaguer: *Per vostra Passió sagrada; Creu Sagrada, Creu amada...*; *Perdona el teu poble Senyor*, amb les noves incorporacions com *Hieres tu quan el duien a la Creu*; i entre nosaltres l'*Himne del Sant Crist de Balaguer*.

Mons. Vives va parlar finalment de la Creu, no com un element de tristesa sinó com element de triomf, com element de vida, i d'exaltació.

En acabar va demanar de pregar per Catalunya «aquest nostre país», «en aquests moments de difícil situació i de complexitat».

Un cop acabat l'ofici religiós, sacerdots, religioses, autoritats i poble fidel van venerar el Sant Crist de Balaguer com és tradició.



ADVENT

Li obrirem la porta?



Se'ns omple el cor d'esperança quan comencem l'Advent. Un nou any litúrgic, comencem a preparar el Nadal... tot és espera, joia continguda, expectativa... Ja arriba, ja ve... el Senyor. Com si deixéssim darrere dificultats, preocupacions, angoixes... Hi són però preparem el Nadal. Ens neix del cor espurnes de bonat, desigs de ser millors; és a la porta i truca: li obrirem la porta?

La realitat sovint ens fa aterrar i sabem que, més o menys, tot seguirà igual però hi ha hagut un bri de llum que no hauríem d'apagar. És molt gran el Misteri que ens ve: el Naixement del Fill de Déu. I com el preparem? Perquè el pessebre, l'arbre, els regals no són prou grans per a un fet tan important!

Esperem... el Rei de la glòria! Quin Misteri tan gran! Vindrà, tornarà, però ja ha vingut. Una esperança de futur arrelada en el passat. És tan gran, tan meravellós el fet, que hauria de néixer en el nostre cor la certesa que és possible una Terra Nova. Que Déu no es fa home perquè tot romangui igual i la nostra vida segueixi tenyida de grisos, foscos, ombres. Que l'Encarnació del Fill de Déu ens obre les portes d'aquell Cel Nou on no hi ha dolor ni angoixa, ni menyspreu, ni odi, ni... només AMOR perquè hi ha Déu.

Sí, en els nostres cors hauria de renéixer la certesa que la Terra Nova la fem cada dia, entre tots. I que hem de fer possible un món nou, perquè el Fill de Déu, nascut de la Verge Maria, nascut a Betlem, no va donar la vida perquè sí, sinó per ensenyar-nos el camí de la bonat, de la fraternitat, de l'Amor.

És un somni... possible. Déu passa al davant; si ens deixem guiar, conduirà els nostres passos per camins de pau. Alcem el cap ben alt, no tinguem por de somniar. Amb el cor innocent d'un infant, esperem la vostra vinguda: No tardeu Senyor, Jesús!

Sor M. Trinitat Cabrero, osh
Monestir de Santa Maria de Refet
Monges jerònimes. Bisbat d'Urgell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 / Sl 121 / Mt 8,5-11]. Sant Joan Damascè (s. VII-VIII), prev. de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, cardenal.

5. ■ Dimarts [Is 11,1-10 / Sl 71 / Lc 10,21-24]. Sant Dalmau o Dalmai (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. VI),

abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem.

6. ■ Dimecres [Is 25,6-10a / Sl 22 / Mt 15,29-37]. Sant Nicolau de Bari, bisbe; sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Carme Sallés (Vic, 1848 - Madrid, 1911), fund. Concepcionistes missioneres de l'Ensenyament (RCM).

7. □ Dijous [Is 26,1-6 / Sl 117 / Mt 7,21.24-27]. Sant Ambrós o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i doctor de l'Església.

8. □ Divendres [Gn 3,9-15.20 / Sl 97 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,26-38]. Immaculada Concepció de la Beata Verge Maria, anomenada també la Puríssima; sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del segle II aC).

9. ■ Dissabte [Is 30,19-21.23-26 / Sl 146 / Mt 9,35-10,1.6-8]. Sant Joan Dídac Cuauhtlatotzin; sant Restitut, mr.; sant Pere Fourier, prev., fund.; santa Leocàdia (Llogaia

o Llocaia), vg. i mr.; santa Valèria, vg. i mr.

10. ■ Diumenge vinent, II d'Advent (lit. hores: 2a setm.) [Is 40,1-5.9-11 / Sl 84 / 2Pe 3,8-14 / Mc 1,1-8]. Mare de Déu de Loreto (1294), patrona de l'aviació; santa Eulàlia (o Eulària) de Mèrida, verge i màrtir (s. III); santa Júlia, verge i màrtir; sant Melquíades, papa (africà, 311-314) i màrtir; sant Gregori III, papa (siríac, 731-741); sant Trobat, màrtir.

Diumenge I d'Advent

COMENTARI

Oh, si esquinçéssiu el cel i baixéssiu



L'entusiasme inicial dels retornats de Babilònia xoca amb la crua realitat de Jerusalem. Només renaixerà l'esperança posant-la en *Vós, Senyor, el nostre pare, el nostre Redemptor*.

A l'Advent tornem a dir: *Reconcilieu-vos amb nosaltres, Senyor*. Amb quina garantia?

L'única base ferma per a l'esperança en *el nostre Pare*, de qui *som argila i Ell el terrisser*, és l'amor que Ell ens té.

Malgrat que *ens desviem dels vostres camins i els nostres cors s'obstinem a no creure en Vós, com el Poble que heu pres per heretat!*

Preparem-nos a gaudir l'acompliment per part de Déu del nostre somni: *Oh, si esquinçéssiu el cel i baixéssiu!*

Pau basa l'acció de gràcies en la fidelitat de Déu al seu Projecte salvador: *Déu és fidel i és Ell qui us ha cridat a viure en comunió amb Jesucrist*.

Per això podem estar segurs que *ens mantindrà fermes fins a la fi*.

Pel camí *ens ha enriquit amb tota mena de dons*; per això pot dir l'Apòstol: *No ens manca cap mena de do*. Sobretot *ens ha enriquit amb tot do de paraula i de coneixement*: complementaris pel tresor de la fe. *El do de paraula del qui predica en nom de l'Església; i el do de coneixement del qui acull la predicació*.

Benet XVI insistia: «El fonament de tota espiritualitat cristiana autèntica i viva és la Paraula de Déu anunciada, acollida, celebrada i meditada a l'Església» (VD 121).

El clam de l'Advent és clar: *Estigueu atents, vetlleu*. No amb la vigilància de la por sinó amb la vetlla dinàmica de l'amor.

La vigilància cristiana ens manté atents davant el Senyor que ve en els fets de cada dia perquè no siguin oportunitats perdudes en la construcció d'una «Església a l'escolta de l'Evangeli, pobres i per als pobles, missionera i misericordiosa», com vol el papa Francesc; una Església de «misericòrdia amb la miserable».

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 63,16b-17.19b;64,2b-7)

Vós, Senyor, sou el nostre pare, el vostre nom és, des de sempre, El-nostre-redemptor. Senyor, per què deixeu que ens desviem dels vostres camins, que els nostres cors s'obstinin a no creure en vos? Reconcilieu-vos amb nosaltres per amor dels vostres servents, per amor de les tribus que heu pres per heretat. Oh, si esquinçéssiu el cel i baixéssiu, si davant vostre es fonguessin les muntanyes! Cap orella no ha sentit ni cap ull no ha vist mai un Déu, fora de vos, que salvés els qui esperen en ell. Vós veníeu a trobar els qui feien el bé i es recordaven dels vostres camins. Però ara us heu disgustat amb nosaltres, que hem pecat i ens hem rebel·lat sempre contra vos. Tots som semblants a persones impures, cap de les nostres bones obres no és més que la roba tacada d'impureses. Ens marcim tots nosaltres com la fulla caiguda i les nostres culpes se'ns emporten com el vent. No hi ha ningú que invoqui el vostre nom, que es recolzi en vos en desvetllar-se, perquè ens heu amagat la vostra mirada i ens abandoneu a les nostres culpes. Però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare; nosaltres som l'argila, i vos, el terrisser; tots som obra de les vostres mans.

► Salm responsorial (79)

R. *Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claredat de la vostra mirada, i serem salvats.*

Pastor d'Israel, escolteu-nos. / Vós que teniu querubins per carrossa, / desvetlleu el vostre poder, / veniu a salvar-nos. R

Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

Que la vostra mà reposi sobre l'home que serà el vostre braç dret, / el fill de l'home a qui vos doneu la força. / No ens apartarem mai més de vos; / guardeu-nos vos la vida perquè invoquem el vostre nom. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,3-9)

Germans, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.

Sempre beneixo Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que us ha donat en Jesucrist. De tot us ha enriquit en ell: de tot do de paraula i de coneixement. El testimoniatge que doneu de Crist s'ha refermat tant entre vosaltres que no us manca cap mena de do, mentre viviu esperant la manifestació de Jesucrist, el nostre Senyor. Ell també us mantindrà fermes fins a la fi, perquè el dia de Jesucrist, el nostre Senyor, sigueu trobats irrepressibles. Déu és fidel, i és ell qui us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 13,33-37)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Estigueu atents, vetlleu. No sabeu quan vindrà el temps decisiu. L'home que se'n va a terres llunyanes, sortint de casa deixa els seus criats responsables de les tasques que confia a cadascun, i al porter li recomana que vetlli. Igual heu de vetllar vosaltres, perquè no sabeu quan tornarà l'amo de casa; no sabeu si vindrà al vespre, a mitjanit, al cant del gall, a la matinada. El tindreu aquí a l'hora menys pensada: mireu que no us trobi dormint. I això que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 63,16b-17.19b;64,2b-7)

Tú, Señor eres nuestro padre, tu nombre de siempre es «nuestro Libertador». ¿Por qué nos extravías, Señor, de tus caminos, y endureces nuestro corazón para que no te tema?

Vuélvete, por amor a tus siervos y a las tribus de tu heredad. ¡Ojalá rasgases el cielo y descendieses! En tu presencia se estremecerían las montañas. Descendiste y las montañas se estremecieron. Jamás se oyó ni se escuchó, ni ojo vio un Dios, fuera de ti, que hiciera tanto por quien espera en él. Sales al encuentro de quien practica la justicia y, andando en tus caminos, se acuerda de ti. He aquí que tú estabas airado y nosotros hemos pecado. Pero en los caminos de antiguo seremos salvados. Todos éramos impuros, nuestra justicia era un vestido manchado; todos nos marchitábamos como hojas, nuestras culpas nos arrebataban como el viento. Nadie invocaba tu nombre, nadie sabía del letargo para adherirse a ti; pues nos ocultabas tu rostro y nos entregabas al poder de nuestra culpa. Y, sin embargo, Señor, tú eres nuestro padre, nosotros la arcilla y tú nuestro alfarero: todos somos obra de tu mano.

► Salmo responsorial (79)

R. *Oh, Dios, restáuranos, que brille tu rostro y nos salve.*

Pastor de Israel, escucha, / tú que te sientas sobre querubines, resplandece / despierta tu poder y ven a salvarnos. R.

Dios del universo, vuélvete: / mira desde el cielo, fija-te, / ven a visitar tu viña. / Cuida la cepa que tu diestra plantó / y al hijo del hombre que tú has fortalecido. R.

Que tu mano proteja a tu escogido, / al hombre que tú fortaleciste. / No nos alejaremos de ti; / danos vida, para que invoquemos tu nombre. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol San Pablo a los Corintios (1Cor 1,3-9)

Hermanos: a vosotros, gracia y paz de parte de Dios nuestro Padre y del Señor Jesucristo. Doy gracias a mi Dios continuamente por vosotros, por la gracia de Dios que se os ha dado en Cristo Jesús; pues en él habéis sido enriquecidos en todo: en toda palabra y en toda ciencia; porque en vosotros se ha probado el testimonio de Cristo, de modo que no carecéis de ningún don gratuito, mientras aguardáis la manifestación de nuestro Señor Jesucristo. Él os mantendrá firmes hasta el final, para que seáis irrepressibles el día de nuestro Señor Jesucristo. Fiel es Dios, el cual os llamó a la comunión con su Hijo, Jesucristo nuestro Señor.

► Lectura del santo Evangelio según San Marcos (Mc 13,33-37)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Estad atentos, vigilad: pues no sabéis cuándo es el momento. Es igual que un hombre que se fue de viaje, y dejó su casa y dio a cada uno de sus criados su tarea, encargando al portero que velara. Velad entonces, pues no sabéis cuándo vendrá el señor de la casa, si al atardecer, o a medianoche, o al canto del gallo, o al amanecer; no sea que venga inesperadamente y os encuentre dormidos. Lo que os digo a vosotros, lo digo a todos: ¡Velad!».